

Ar seriāla partneriem – aktieriem
IVARU PUGU un IVO MARTINSONU.

«Es nekad ar vairākiem vīriešiem vienlaicīgi negulētu!»

Lelļu teātra aktrise **DANA LĀCE** (26) šogad TV skatītāju uzmanību piesaistīja kā spilgtā, kaislību un aprēķina vadītā Evelina seriālā «UgunsGrēks». Sarunā ar PDz viņa atklāj, kādus pārbaudījumus izturējusi, lai kļūtu par aktrisi, kāpēc ikdienā gērbjas nesievīšķīgi un kā līdz vēlai naktij virtuvē mēģina atdzīvīnāt lelles.

Nav tik drosmīga kā Evelīna

Uz interviju Dana ierodas masīvos armijas stila zābakos, rupja džinsa biksēs un ādas jakā – nekā no seriālā redzamās Evelīnas spožuma, demonstratīvā sievišķīguma un seksualitātes. «Man sākumā bija grūti staigāt augstpapēžu korpēs un tajās izteiksmīgajās kleitīnās, un svārkos, kas piedien Evelīnas tēlam. Tas nav man raksturīgi. Savā dzīvē kurpes uz papēžiem uzauju, tikai dodoties uz svinīgiem pasākumiem. Ejot pa ielu svārciņos un augstpapēdēs, justos ļoti neaizsargāta, tāpēc esmu izvēlējusies stilu, kurā apgērbs mani pasargā. Esmu iekšēji sievišķīga, man ir svarīgi, lai cilvēks redz manu būtību, nevis to, kāda es protu iztaisīties.»

Dana jau pieradusi, ka cilvēki, kas viņu nepazīst, bieži apjautājas, vai viņa arī dzīvē līdzinās seriāla varonei Evelīnai. «Laikam tas tēls ir ļoti spilgts. Bet es noteikti neesmu tik drosmīga, kāda ir mana Evelīna.» Aktrise stāsta, ka ilgu laiku centusies Evelīnas tēlu attaisnot, saprast. Sākumā tas viņai arī izdevies, taču tagad, seriāla notikumiem samezgloties vēl vairāk, Dana atzīst, ka ir lietas, ko nekad nedarītu tā, kā viņas varone. «Ja sieviete ļoti mīl un uzdrīkstas vairāk, nekā sabiedrībā pieņemts, tas, manuprāt, nav nosodāms. Bet es nekad ar vairākiem vīriešiem vienlaicīgi negulētu. Tas, kas mani Evelīnā fascinē – ja viņa grib, viņa dara. Es noteikti tā nevarētu rīkoties, būtu bailīgāka un apdomīgāka.» Dana atzīst, ka iespēja iestāties Evelīnas tēlā palīdzējusi saprast, kā ir

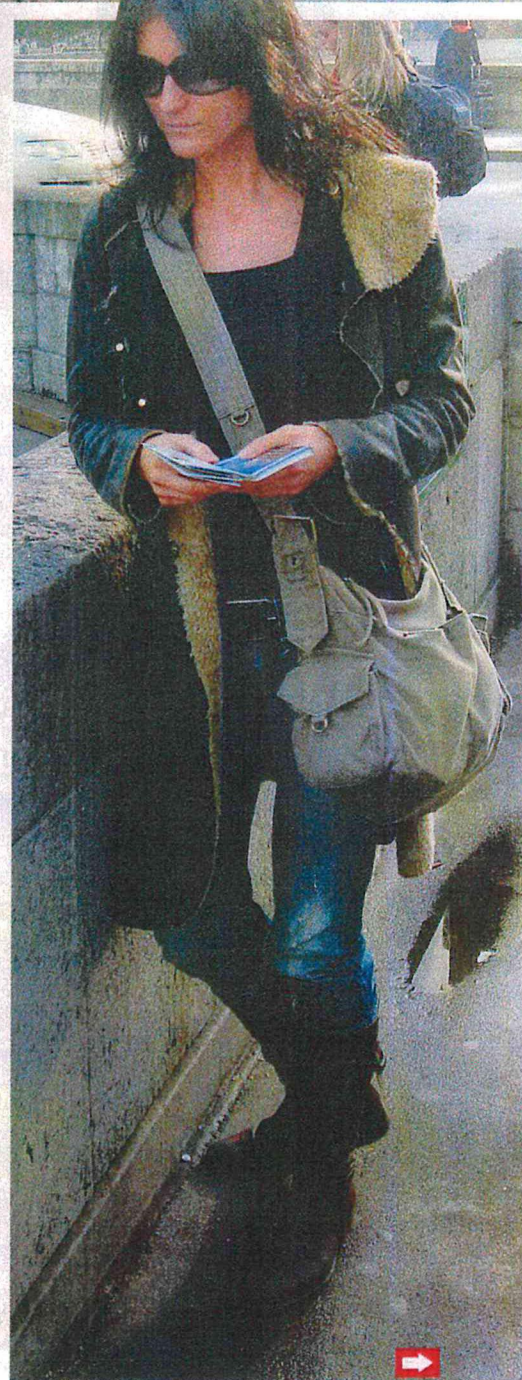
«Ja sieviete ļoti mīl un uzdrīkstas vairāk, nekā sabiedrībā pieņemts, tas, manuprāt, nav nosodāms.»

būt tik spēcīgai sievietei.» Viņa secina, ka šī loma ar laiku iespaidojusi arī pašu: «Savulaik draugi par mani smējās, ka matu veidošana man daudz laika neprasa – iepūšu matos laku, sabužinu tos, un aiziet! Tagad esmu pamanījusi, ka dienās, kad paredzēta filmēšana, jau no rīta taisnoju matus un, domājot par izskatu, lēnām gatavojos kļūt par Evelīnu.»

Lauztas rokas un tvana gāze neattur no karjeras

Danas dzimtā pilsēta ir Līvāni, un, ierodoties uz iestājekāmēniem Kultūras akadēmijā, viņai patsniedzīgi aizrādījusi: «Tu taču dzirdi, ka tava izruna ir citāda. Ja vēlies kļūt par aktrisi, tev jāiemācās runāt pareizi.» Dana apgalvojusi, ka dzird, cik nepareizi runā, un solījusi izrunu mainīt. «Patiesībā es nedzirdēju, bet biju gatava uz visu, lai tiktu aktieros,» viņa atzīst. Tikai 3. kursā viņa ieklausījusies, ka sākusi runāt citādi: «Man šķita – cik nepareizi esmu sākusi runāt, bet kursabiedri paskaidroja, ka beidzot nerunāju latgaliski.» Aktrise stāsta, ka ilgi nav satikusi, kāpēc uzņemta aktieros: «Toreiz biju pelēka, klusa meitene, kas ne ar ko neizcēlās.»

Rīgas dzīve un aktiermākslas studijas Danai tik ļoti patika, ka viņu atturēt nevarēja pat dažādi dzīves pārbaudījumi. Mācoties 3. kursā, kādā kustību nodarbībā viņa neveiklī krita un salauza abu plaukstu locītavas. «Tas bija ziemas sesijas laiks, un man visi teica – tā ir zīme, ka nekļūsi par leļļu teātra aktrisi. Lai arī esmu mānīcīga, tomēr negrasījos padoties.» Tagad jau ar smaidu viņa atceras laiku, kamēr

Pagājušajā vasarā ceļojot pa Itāliju.

lūzumi saauguši. «Tolaik dzīvoju *kojās*, bieži nācās stāvēt pie ēkas durvīm un gaidīt, kad kāds tās atslēgs, jo nevarēju atslēgtu pagriezt, sākumā pat karoti nevarēju noturēt. Atceros, lūdzu istabiņas biedrenēm, lai atnes man bļodā ūdeni, kur noskalot kājas. Kad viņas man jautāja – vai palīdzēt tās noslaucīt divieļi, atraucu, ka pagaidīšu, līdz pašas nožūs. Nevēlējos pārāk izmantot citus savā nelaimē,» stāsta Dana. Kad abām rokām beidzot ģipsis noņemts, Dana atceras, kāda sajūsma viņu pārņēmusi, ka pirmoreiz pēc traumas atkal varējusi vienu reizi izpildīt vingrojumu – atspiesties no grīdas.

Lauztās plaukstas nebija vienīgais pārbau-dījums, ko viņa studiju laikā pārdzīvojusi. «Man ir īpašas attiecības arī ar uguni. Kādu laiku dzīvoju ar malku apkurināmā dzī-voklī. Nekad īsti neesmu sapratusi, kā krāsns jākurina, kad drīkst aizvērt šiberi... Tā divreiz pamatīgi saindējos ar tvana gāzi. Laimīgā kārtā abas reizes pēdējā brīdī mani nakts vidū pamodināja kāda drauga tālruņa zvans...»

Milestību satiek stopojot

Dana teic, ka par privāto dzīvi labprāt nerunā-tu, un sev tuvos cilvēkus cenšas pasargāt, atklājot vien to, ka jau trīs gadus ir kopā ar vīrieti, kurš viņu lieliski saprot. «Studiju laikos no Rīgas uz Līvāniem braucu ar stopiem, jo autobusā pavadīt trīs stundas šķita garlaicīgi. Reiz tādā braucienā uz mājām iepazinos ar savu draugu. Man vienmēr ir bijis viegli iepazīties ar cilvēkiem, taču pielaist sev tuvu klāt varu tikai reto. Toreiz, braucot mašīnā, es gandrīz uzreiz sajutu – mans cilvēks.» Aktrise priecājas – lai arī viņas vīrietis strādā ar mākslu nesaistītā jomā, viņš lieliski izprot draudze-nes profesiju, un mājās nekad nerodas ne-

saskaņas Danas atveidoto lomu dēļ. «Mēs esam ļoti dažādi. Kad mani, radošu būtni, pārņem kādi nemieri un satraukums, viņš lieliski spēj mani nomierināt un liek saprast, ka es uztraucos par nepareizajām lietām.» Lai arī Dana priecājas par abu kopabūšanu, tomēr uzsver, ka viņai ļoti svarīga ir neatkarība un brī-vība. «Es, protams, reizēm atļauju, lai vīrietis man izmaksā vakariņas,

«Mēs esam ļoti dažādi. Kad mani, radošu būtni, pārņem satraukums, viņš lieliski spēj mani nomierināt.»

taču man svarīgi apzināties, ka varu pati par sevi samaksāt un nebūt no kāda atkarīga. Man patīk vienlīdzība attiecībās.»

Stāstot par abu attiecībām, Dana prā-to, ka kopdzīve ar viņu nav no vieglajām, jo viņa nav saimnieciska sieviete. «Es esmu liela egoiste – man ir vajadzīgs laiks sev, kad vēlos būt mājās viena. Reizēm, kad abi visu dienu esam mājās, viņš jau jūt, ka kļūstu nervoza, un paziņo – labi, labi, es jau eju uz otru istabu.» Danas draugam nākas dzīvot līdzī arī viņas lomām: «Reizēm, kad strādāju pie jaunas lomas teātrī, lelles ņemu līdzī uz mājām, lai saprastu, kā labāk darboties, lai tās izskatītos tiešām dzīvas un skatītājus pār-steigtu. Man nav miera, kamēr neesmu tikusi galā ar savu lomu. Līdz vēlai naktij virtuvē ņemos ar lellēm un trenējos, līdz izdodas, un tad sajūsmināta modinu draugu, lai viņam to nodemonstrētu.»

DANA ar draugu «Spēlmaņu naktī» 2008. gadā.